

1886-01-10

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Agnete Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Afventer transskription.

Afsendersted:

Askov

Modtagersted:

København

Arkivplacering:

Mappe 47 nr. 3a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 47 Nr. 3A

Årskov 10 Januar 1885⁵ morgen

6

Agnete! Lyndes du det er for lidt, når
jeg bare siger Agnete, det er virkelig ikke
afbetonation, men når jeg i alle mine breve
sagde hjertenskejer Agnete, vilde det
smart høre mig så flot, som når andre
i almindelig roder dig, og Du ved
jo godt, at om jeg bare siger Agnete,
så er det dit navn og din person
jeg nævner, og at mit hjerte glæder sig
ved det. Men nu siger jeg min egen
hjertenskejer, take for brevet, det skal
lige mig, og kalder da det plukfiske, så
skal du vide, at når det er Dig som
bevarer plukfiskem, så smager den bedre
end om andre ditter og med de fineste
retter, og så ved jeg godt, at du ved tid
og lejlighed har meget andet end plukfiske
at høre mig, og jeg må også troste mig
med, at når jeg har lidt at sige, så tager

Da dog lige så kærligt mod det lidt, som
mod det mere, når jeg har mere at sige. Når
vi er ene sammen, kan vi jo en lang tid nøjes
med at holde hinanden i hånden, men er vi
fra hinanden, kan vi så ikke også fryde os
blot ved tanken om, at vi begge gerne vil
være sammen. - Jeg må vist sige lidt om
hvorfor jeg så godt kunde lide, at La Cour
begyndte sit foredrag med den sang du ved,
(fordi han står på troens grund). Jo ser du,
jeg synes, det er så dejligt, når en så skarp,
sindig videnskabsmand begynder et
videnskabeligt foredrag med en sang
hvor der forekommer linier som "Da
tænker jeg, larken var rød og gul," ja der
er måske ikke mere bestemt at anføre, men
hvor det dog er en mageløs sang. I lag
var Fru Nitzhorn, La Cours og jeg kunne
at høre Precitroupe, gid du dog havde
været med, ikke fordi han i sin prædiken
sagde noget syndelig nyst, og jeg kan ikke
glemme digden, men helt igennem var
den så såre rar, og netop noget for

ad; den handlede om forældres forhold til
til hinanden og til deres børn, og børns og
forældres forhold til Gud. Jeg er for resten
kommen i tanker om, at mit første brev måske
kan gøre dig urolig, det tror jeg nu ikke
dets indhold voldsomt gjort, om jeg havde sagt
dig det, istedenfor at skrive det, men breve
er nogle døde ting, som ^{kan} gængsere den ånd,
det tomfald løseren lægger i dem, dog ganske
vigtigt styret af den skrivendes, skriverens
mening. Derfor vil jeg kun sige, tag dig
distancen let, jeg tænker lidt på den, det
værede ved den for os bliver forhåbentlig
kun det, at det vel bliver bedst at vi
ikke kyssede de første dage efter min hjem-
komst, men så kan vi jo se på hinanden.
La Cour spørger mig, om når vi kommer
fra Italien, om vi så vilde feste bo i
Rome angit, jeg fortalte da lidt om mine
tanker i den retning, og bad ham se ud
til os ved lejlighed, hvilket han nok havde
lyst til, er det ikke dejligt. En af dagene
spasere han en lille tur med mig til grunden.

Du er en rar en, da sender ikke en hilsen til
nogen her, men du, jeg er så lykkelig over dit
brev, det kan du måske ikke begribe. Ja du
vilde nok have været med, ^{her} og jeg vilde forlign
gerne haft dig med, og her vilde du de alle
også så gerne set dig, men nu skal vi
til Vallerhede osv. frem for alt ^{til} ~~Autoværket~~
Minder. Det er meget forskelligt om jeg
holder af, at nogen ser på mig arbejde,
du kan nu altid så roligt gøre det, for
hvad jeg engang generes af dit kreative hjerte,
så skal jeg nok få dig drojet hen, så du
ikke kan se billigt. Du ved omtrunt hvem
jeg har talt med, Frk. Venke Nielsen har jeg
akkurat set, men ikke fået hørt fra dig, men
nu idag revider hemmeligheden, og jeg har
set og talt med Schröder og synes så godt
om ham, jeg har også talt ham. For resten
er de grumme rare og opmærksomme her hos
Nützorns. Det er rart at vi får Rathbades
nær ud ved os. Ingrid er rar, det er da godt
at hun har forsonet sig med mig. Det er skam
rart, at du også kan vovle ellers vilde jeg være

alt for uheldelig, lærer gang jeg plumper ud
med mine dumheder. Her skal der stå F.
og ikke V. ud på brevene til Thorvaldsson
(Eftermiddag) by skal hilses fra Fru Nitzsch,
Beytrup med Fru og Margrette Schröder,
jeg har hilsed Ffr. Uenta Nilsen fra Dig, men
han var ikke i stuen da jeg gik, så jeg fik
vinden hilsen med fra hende. Her er en god
de unge nygifte par og drifter lidt priser
ad. — Fru Schröder er stadigvæk
så søde var at sidde og tale med,
og moroen at tegne efter, men hvordan
det går med lyheden, "ohi lo sa".
Når jeg læser de sidste ord i dit brev,
så skiler jeg i tankerne således på med
Fru Schröders billede, uhadet —
jeg har det for resten så mageløst,
kan du forstå mig, når jeg siger, jeg
longes efter Dig, men jeg ser
Dig ikke. Ditte her brev er da for
resten også plukfæstet, alting, kopper og
dancer mellem hinanden. (Aften)
Nu var jeg hos Schröders til aften

og fik siden en dejlig samtale med ham, da jeg stændte sammenliden glente sig, men sammehides troede jeg rigtig nok også, god du var med her. Det var en græk, nordisk, egyptisk, adyriske mytologi og så også jødiske og kristendom. Jeg var naturligvis ikke hjemme i alle de dele, men dog ikke heller så uvidende som en mange andre ting, så selv det næsten helt blev et fordrag fra hans side, så kunde jeg dog hørt og her sig lidt. Forretten gav han så meget så det vilde kunne runde for mig, men noget af det tænker jeg jeg skal tænke. Han kom også til at nævne noget om en vis anden i det dag er ved at skrive om Grundloven, hvor han nærmest citerer ham fra hans forhold til det danske ord i modstridning til Skrift, om det sagde han nu ikke det meget, men om ord og skrift, eller rettere om ordets magt, her jeg nu lidt mindre egne tanker, som forresten gives også kan være andre tanker.

(Den 11te) Godmorgen! Du ved hvor stor magt der kan lægges i et ord. Vi ved jo ikke, at det egentlig kun er i menneske hjertet og menneske tanken at ordet, menneskeordet her magt (ja havde vi tro nok, så siger Gud id, at vi kunde flytte bjerge, og det måtte jo ske ved, at vi bød med ordet, men så troos stærke er vi ikke) men der har det også en magelov magt, det kan skabe sorg og glæde, vrede og god. Du ved hvor myn fryd det tillige har holdt. Det ja og dets magt mener du vil var aflæst af så meget, men lad os så tage la Caus ord forleden. Jeg havde lige med fryd syngt med "Gud plantet en have" (hør du sang må vi syng i aften hos jer) og da så la Caus skrefter havde talt et par minutter om blod og hjertelovsgæle, så vishede det til legemligt ubefindende hos mig. Og hvor det her ikke er enkelt vands ord vishede jo tunde. Her var ord de siden magt, hvor myst

SAC. CARLSBERG MUSEET
Mappe 52 Nr. 73

mere magt må Guds ord da have, men
vor tanke står stille overfor det ord. I
begyndelsen var Ordet "det gjør dog ingen
ting, i vor tro kan vi stole på at det er
sådan, lad så Goethe grunde på det og
ingen vjæne komme. Ditt sidste om, I be-
gyndelsen var ordet" og Goethes forhold der
til, har jeg fra Schrodter. Men nu til noget
andret. Du har nok sagt, at jeg ikke er
meget kræsen, men du ved også, og det
er du jo glad ved, at jeg gjør forstæl på
mad. Så vil jeg da sige dig to tretter
jeg nøddigt spiser uden når det skal være,
det er levinger af grød, kold, i øjeblikket
d, ja koldt og gjør næppe nogen bedre, og
så samme slags grødisarm eller kold
mælk. At jeg for resten synes at brødsuppe
er en flou ret, kaller jeg ikke kræsen, for
den er mig ikke imod, jeg synes bare, at
når man har så god mad som allebrød,
skal der en egen fornøjelse til at spise brød-
suppe. Men, del quoto dignitar". Nu må du
bare ikke tro, at jeg er for stiv i Mytologien, det
vel minde, hils alle, Din Gøtternis.